

ind paa dette Forhold. Jeg faar derved ogsaa Vejlighed til at imødegaa de aldeles uberettigede Angreb, som rettedes paa denne Bestemmelse ved 2den Behandling. Det ligger i Sagens Natur, at man ikke kan fordele en Byrde som Snekastningsbyrden, naar den skal ydes i Naturalarbejde saa fint som en Pengeydelse paa Hartkornet. Man kan ikke fordele den i Naturalarbejde efter et aritmetisk Forhold; man er nødt til at gøre Spring ved Fordelingen, nødt til, naar man f. Eks. holder sig til Hartkornet, at inndeles dets forskellige Størrelser i flere Klasser, eller flere Sætter. Naar man nu ser paa Regulativerne, hvordan man tager det Forhold, saa viser der sig ogsaa ganske rigtigt, at man tager det paa den Maade, at man inddeler det forskellige Hartkorns Størrelse i flere eller færre Klasser, springer mere eller mindre, og saa bestemmer man, hvor meget hver af de forskellige Klasser skal yde i Snekastningspligt. Naar man nu gennemgaar Regulativerne, saa viser det sig, at man hidtil ikke alle Vegne har fordelt Snekastningspligten helt billigt og retfærdigt paa Hartkorn og Assuranceformen, men det viser sig ogsaa, at Grunden dertil er ikke særlig den, at man ikke har ladet Snekastningsbyrden stige i Forhold, til som man lod Hartkornet stige, men ganske særlig den, at man gjorde for store Spring. Jeg skal nævne et Eksempel. I Maribo Amt fordeles man fra 1—3 Tdr. Hartkorn 1 Mand, fra 3—6 2 Mand og fra 6—9 3 Mand daglig i Omgangen og saa fremdeles, 1 Mand mere for hver 3 Tdr. Hartkorn, der lader man jo Byrden stige akkurat i samme Forhold, som man lader Hartkornet stige, men alligevel bliver Byrden meget ulige paalignet; thi 9 Tdr. Hartkorn komme kun til at svare 3 Gange saa meget som 1 Td. Noget lignende gælder i Viborg Amt, hvor man springer fra 2 til 4 Tdr., fra 4 til 8 Tdr., fra 8 til 13 Tdr. o. s. v., og for Assurance er Stigningen fra 6—16,000 og 16—32,000 Kr. o. s. v. Det er noget, der ligger i Sagens Natur, og noget man kan sige sig selv, at saadanne store Spring medføre Ulighed og Ubillighed i Byrdefordelingen; thi det, der ligger lige over en Grænse, kommer til at svare meget mere pr. Td. Hartkorn eller 1,000 Kr. Assuranceform, end det, der ligger tæt op til den anden Grænse, naar man gør Springene saa store. Jeg gentager derfor, hvad jeg for øvrigt allerede har bemærket, at det kan aldrig, hverken paa Grund af lokale eller praktiske særlige Forhold være rigtigt at gøre saadanne store Spring; det er uretfærdigt alle Vegne, og der kan ikke ansføres

nogen som helst Grund for at gøre Springene saa store. I Erkendelse deraf var det, at Flertallet til 2den Behandling fandt det rigtigt at stille Forslag til en Skalaregulering, som blev modtaget med en saa ubarmhertig Kritik, som der gjordes. Det ærede Medlem fra Viborg (Klein) frygtede for, at den Bestemmelse, som vi foreslog, skulde kunne lede til, at man vilde tro, det var Lovgivningsmagtens Mening, om det blev vedtaget, at 1 Skp. Hartkorn skulde gælde lig med 1,000 Kr. Assuranceform. Det undrer mig, at det ærede Medlem har kunnet faa en saadan Frygt ved at læse Forslaget; thi naar man lægger Mærke til, at vi foreslog, at 2,000 Kr. Assuranceform skulde være helt fri for Snekastningsydelsen, saa forekommer det mig rigtignok mærkeligt, at man kan frygte for, at Forslaget skulde blive fortaet, som om Meningen var at stille 1,000 Kr. lig 1 Td. Hartkorn. Da vi samtidig lod staa i Lovforslaget Bestemmelsen om, at 2 Skpr. Hartkorn skulde være fri, saa forekommer det mig, det dog laa nærmest at slutte, at vor Mening var, at 2 Skpr. skulde være lig med 2,000 Kr. og 1 Td. Hartkorn altsaa lig 8,000 Kr. Men ogsaa en saadan Slutning vilde selvfølgelig dog være urigtig; thi det var slet ikke vor Mening ved 2den Behandling at ville slaa noget fast om det gensidige Forhold. Den ærede Indenrigsminister udtalte den Gang, at Forslaget var helt galt. Tallene stemte slet ikke med hinanden; naar man f. Eks. satte Minimalgrænsen ved 2,000 Kr. og saa satte den omtalte Bestemmelse ind, at Stigningen under 10,000 kun maatte foregaa med 1,000 Kr. ad Gangen, saa var det Tal, der aldeles ikke kunde stemme sammen. Men det passer, hvad der jo er iøjensaldende, heller ikke, thi det kan ikke forstaaes anderledes, end at den første Sats er paa 2,000, den anden paa 3,000, den tredje paa 4,000 o. s. v. Det ærede Medlem, der var værst mod Forslaget, var dog det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg). Det ærede Medlem misforstod ogsaa Forslaget ganske artigt, og jeg kan ikke se rettere, end at samtlige Misforstaaelser maa skyldes det ærede Medlem selv og ikke særlig Forslaget. Det ærede Medlem læste Forslaget saaledes, som om der stod, at man skal stige med 1 Td. Hartkorn under 10, og 2 Td. Hartkorn over 10, men der staar i Forslaget, at man ikke maa stige med mere, og de to Begreber „skal“ og „maa ikke“ falde jo ikke ganske sammen. Det var altsaa den ene Misforstaaelse. Dernæst forstod det ærede Medlem Forslaget saaledes, som om der stod, at hvis man gik til Maksimalstigningen, alts